

BUDMO

TWEE JAAR IN OEKRAÏNE

ABRAHAM HULZEBOS

© 2026 Abraham Hulzebos / / Uitgeverij U2pi  
[www.abrahamhulzebos.com](http://www.abrahamhulzebos.com)

Omslagillustratie: Donetsk Regionaal Dramatheater in Marioepol;  
gebombardeerd op 16 maart 2022 tijdens de slag om Marioepol  
(foto auteur / bewerking Joke Holwerda).

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag  
Website uitgever: [www.uitgeveriju2pi.nl](http://www.uitgeveriju2pi.nl)

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9343 761 6  
NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden  
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,  
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij  
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige  
andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

*To Svitlana,  
Who is born a storyteller*

## **BUDMO – LATEN WE ZIJN**

*Budmo!*

*Een echo door de bergen, een stem over de vlakten,  
de klank van hoop in de ziel die strijdt.  
Het is niet slechts een woord, het is een verbond.*

*Budmo!*

*Voor liefde, voor thuis, voor alles,  
voor een moment dat eeuwigheid wordt.  
Noch verdriet, noch oorlog zal ons breken.*

*Budmo!*

*Een woord dat het hart verwarmt, als een vuur het leven.  
Hef je glas, schreeuw luid  
voor vreugde, voor kracht, voor wat onbetwistbaar is.*

*Budmo!*

*Bewonder het leven met al zijn macht.  
Leef, heb lief, en vergeet niet,  
dat in eenheid onze redding ligt.*

In het Oekraïens neemt het woord *budmo* een speciale plaats in. Wanneer Oekraïners hun glas heffen, zeggen ze *budmo*, wat zich vertaalt als 'laten we zijn'. Het woord draagt een rijke geschiedenis met zich mee, die teruggaat tot de tijd van de Kozakken. Wanneer zij bijeenkwamen voor een maaltijd of een drinkgelag, kreeg iedereen de gelegenheid de anderen toe te spreken. Iedere Kozak begon zijn betoog over succes en vriendschap stevast met *budmo*. Het is een toost die veerkracht, eenheid en positivisme samenvat. Een uitdrukking die de ontembare geest en het unieke karakter van Oekraïne onder de aandacht brengt.

## **БУДЬМО – ДАВАЙ ЖИТИ**

Будьмо!

Луна між горами, голос по рівнинах,  
Звучить надія в душах, що борються щомиті.  
Це не лише слово – це обіцянка єдина.

Будьмо!

За кохання, за дім, за усе, що важливе,  
За мить, що стає вічністю невмирущою.  
Ні війна, ні журба не зламають нас більше.

Будьмо!

Це слово – як вогонь, що серце гріє,  
Підніми келих, кричи з усіх сил:  
За радість, за силу, за те, що нас з'єднує.

Будьмо!

Милуйся життям, його величчю вічною.  
Живи, люби й не забувай,  
Що єдність – то наша перемога довічна.



## DEEL 1 - LEEGTE



Het is zeven minuten over vijf in de ochtend, zie ik op de klok, die als een eeuwig tikkende tijdbom de seconden aaneenrijgt tot minuten en uren. Toch ben ik klaarwakker. De dunne, lichte gordijnen bieden geen enkele bescherming tegen de uitbundig schijnende julizon. Onrustig woel ik in mijn bed, in een poging de slaap opnieuw te vatten. Een kansloze inspanning, want ook gisteren en eergisteren leverde die woelpartij niets op. Langzaam maar meedogenloos verdrijven gedachten het laatste restje slaap en ben ik klaarwakker. Teleurgesteld sta ik op, pak het potlood van het nachtkastje en kras een vette vierde streep op de muur naast het bed.

‘Nog zes te gaan en ik ben vrij’, spreek ik mezelf toe.

Het heeft een averechts effect. Je bent niet eens in de buurt van de helft van je opsluiting, moppert een bozig stemmetje in mijn onderbewuste. Hoe ga je dit nietsdoen in hemelsnaam zes dagen en nachten volhouden? Stilletjes open ik mijn kamerdeur en loop op kousenvoeten door de woonkamer naar de keuken. Mijn twee huisgenoten, een alleraardigste Duitse die gek is op bier en ondanks haar vegetarische principes niet vies van een goed stuk vlees, en een vreemde Algerijnse die zelfs binnenskamers met een op een gasmasker lijkend mondkapje door het huis banjert, zijn wel in staat die zonnestralen het hoofd te bieden en tot een uur of tien niet te betrappen op enig geluid of activiteit. Omzichtig open ik een keukenkastje, vis er een mok uit en plaats deze op de door veelvuldig gebruik doorgezakte ijzeren houder van het koffieapparaat. Met horten en stoten komt deze tot leven, pruttelt opstandig een vermoeid protest en produceert ten slotte een zwakke straal die gelijkenissen vertoont met een door een vergrote prostaat dichtgedrukte plasbuis van een hoogbejaarde man. Mijn opluchting de ochtend

te kunnen beginnen met een koffie is er niet minder om. Opgewekt open ik de balkondeuren om te worden gefêteerd op het knetterende, metaalachtige geluid uit opgepompte motorblokken van agressief optrekkende auto's. Het zijn de klanken van het nachtelijk speelkwartier, waarin de zich aan coureurs spiegelende bezitters van snelle en dure bolides de brede asfaltwegen in het centrum van de stad voor zich opeisen, die dadelijk wanneer de ochtendspits op gang komt, zullen verstommen.

Vier dagen geleden kwam ik aan in Kyiv. Terwijl de wereld bibbert van angst, omdat het coronaspook als een onzichtbare vijand willekeurig slachtoffers maakt, stapte ik in een vliegtuig, zette kortstondig voet aan de grond in Istanboel en landde een slordige tien uur later op Boryspil International Airport. Ik werd er verwelkomd door een, vanachter haar masker, breeduit glimlachende jongedame, die zwaaiend met een bord waarop met koeienletters ABRAHAM stond, mijn aandacht probeerde te trekken. Ze had zich voorgesteld als Svetlana, me naar een auto geleid, zelfs de deur voor me geopend en gevraagd hoe mijn reis was geweest. Voor het overige had ze gezwegen, alsof ze vreesde dat door het voeren van een gesprek de kans op besmetting zou toenemen. Op de meeste vragen die ik stelde, had ze lispelend geantwoord met een, dat hoor je morgen van het hoofd van de missie. Wel bleef ze de hele rit lachen, ik zag tenminste rimpels rond haar ogen die indruk wekken. De afstandelijkheid die Svetlana uitstraalde was in tegenspraak met de sfeer op straat, die minder sinister was dan in Nederland. Vooral toen we het centrum van Kyiv waren binnengereden, viel de drukte van op straat flanerende en zich op terrassen verpozende hoofdstedelingen op. Woordeloos hadden ze me uit-

genodigd met hen te lachen, te drinken en plezier te maken. Pas toen Svetlana de auto op de stoep voor een grijs gebouw van een vijftal verdiepingen had geparkeerd, was ze uitgebreider van stof geweest. Nadrukkelijk had ze haar hoofd in mijn richting gedraaid om mij in enkele, op staccato wijze uitgesproken, zinnen de nabije toekomst te schetsen.

‘Morgenvroeg krijg je instructies en uitleg van Loretta. Het hoofd van de missie. Tot die tijd blijf je binnen in het appartement. Hier in dit gebouw op de tweede verdieping. Je gaat in geen geval naar buiten. Voor alle nieuwkomers geldt dat zij de eerste tien dagen in verplichte zelfisolatie blijven. Contact met collega’s is uit den boze. Behalve met de twee collega’s die hier eerder vandaag zijn aangekomen.’

Terwijl ze sprak veranderden de halvemaanvormige rimpels rond haar ogen in harde rechte lijnen. Ik knikte begrijpend. Als antwoord overhandigde ze me een sleutel en een envelop waarop in identieke koeienletters als op het bord op het vliegveld mijn naam stond geschreven.

‘Laten we gaan’, moedigde ze me aan uit te stappen.

Een minuut later waren we het appartement binnengestapt, waar de Algerijnse met haar gasmasker op languit op de bank lag en de Duitse aan de eettafel zat en net de laatste hap van een avondmaal in haar mond stak. Beiden waren tegelijkertijd opgesprongen en hadden me, ondanks hun fysieke beperkingen, hartelijk begroet.

‘Marie’, had de Duitse zich voorgesteld. Ze had geen hand uitgestoken en niet geprobeerd op andere wijze lichamelijk contact te maken, waarvoor ze zich met een hulpeloos handgebaar leek te verontschuldigen. Spontaan had ik haar ingedeeld bij de grote groep aardige mensen op deze wereld. ‘Melina’, had de Algerijnse op haar beurt verontrustend duidelijk vanachter haar masker gesproken. Van vriendelijk-

heid of sympathie had ieder spoor ontbroken. Een kleine, gedrongen vrouw met een bulderende stem, had ik haar weinig diepgravend geanalyseerd. Als was het afgesproken, hadden zowel Melina als Svetlana meegedeeld dat het hun tijd was te gaan. Van Svetlana had ik niet anders verwacht, zij had haar taak volbracht. Melina's aankondiging verraste me, een enkel woord besteden aan een kennismakingsgesprek met een nieuwe collega was erg summier. Marie leek mijn verbazing op te merken en maakte opnieuw een hulpeloos handgebaar, dat ik interpreteerde als een teken van medeleven.

'Ze is raar', had ze het gangbare nietszeggende introductiegebabbel achterwege gelaten, terwijl ze haar hoofd bewoog in de richting waarin Melina was verdwenen.

'Ze loopt de hele dag al met dat gekke masker op en zegt nauwelijks iets. En als ze praat, buldert ze als een kampbewaker.'

Loretta had de volgende dag inderdaad gebeld, maar van instructies of een uitleg was geen sprake geweest. In het vijf minuten durende gesprek had ze voornamelijk gemeld dat ik binnen dien te blijven en met niemand contact mag hebben.

'We hebben strenge regels en voorschriften, waaraan iedereen zich hoort te houden', had ze tussen neus en lippen door een aantal keren herhaald. Ik meende hier met een schone lei en een ongeschonden blazoën te kunnen beginnen, maar het leek erop dat mijn rebelse reputatie mij vooruit was gesneld. Wie zou haar hierover hebben verteld? Marie had mijn zorgen weggenomen, voordat ze de kans hadden gekregen zich definitief in mijn gedachten te settelen.

'Hoe vaak heeft ze verteld dat je niet naar buiten mag?', had

ze gevraagd. ‘Een keer of tien?’

Opgelucht haalde ik adem, als zelfs een Duitse tien keer te horen kreeg dat regels niet geschonden mochten worden, hadden die herhaalde waarschuwingen niets met mijn reputatie te maken.

Het is een pseudo-gevangenis zonder tralies. Tot nu toe heb ik braaf gedaan wat Loretta me heeft bevolen, maar ik kan me niet voorstellen een hele week lang de verleiding te kunnen weerstaan, niet in die uitdagend voor me bungelende worst die Kyiv heet te bijten. Voortdurend fantaseer ik over mijn vorige bezoeken aan de stad. Zie ik zonder mijn ogen te hoeven sluiten de goudglinsterende kerkkoepels, de stranden langs de oevers van de Dnjepr, de lommerrijke parken. Ruim voor lunchtijd loopt het water in mijn mond bij de gedachte aan een verse sjaslied van lamsvlees of een bord *okroshka*. Vanaf een uur of drie kijk ik verlangend door het raam naar de straat beneden, waar tientallen mensen in zomerkledij over het trottoir paraderen. En ‘s nachts herbeleef ik in mijn dromen een angstaanjagende variant, waarschijnlijk ter compensatie van mijn saai en eentonig bestaan, van die gekke excursie naar Tsjernobyl die ik een jaar of tien geleden maakte.

*Hij is gekleed in een T-shirt met het opschrift ‘Hardrock Café Tsjernobyl’, en duwt mij als welkomstgeschenk een geigerteller onder mijn neus. Op het scherm lees ik 0,15. Streng instrueert hij me dat ik dit getal voor de rest van de dag moet onthouden. Om op vriendelijkere toon te vervolgen dat het hier op Maidan, het centrale plein van Kyiv, dus meevalt met de radioactieve straling. ‘Pas vanaf 0,30 is de situatie kritiek’, informeert hij sadistisch grinnikend.*

*‘Masja, ik ben je gids vandaag’, stelt hij zichzelf voor en schudt me onrustig de hand.*

*Even later, in de minibus op weg naar Tsjernobyl, ruim honderd kilometer ten noorden van Kyiv, geeft Masja verdere instructies. Zo dadelijk, wanneer we de veiligheidszone rondom de reactor binnenrijden, geldt een groot aantal regels. In de eerste plaats, de wil van de gids is wet. Ik moet altijd naar hem luisteren. Vervolgens volgt een lange opsomming van verboden: niet eten, niet drinken, niet roken, niet plassen, niet van de gebaande paden wijken, niet met open schoenen rondlopen, evenmin met ontblote armen en benen, geen honden of katten voeren of aanraken en zeker niets plukken. Zijn toehoorders, behalve ik een tiental mannen en een vrouw, luisteren met alsmaar groter wordende ogen. Bij mijn buurman, een benige kerel die tot mijn navel reikt, dreigen de pupillen haast uit de kassen te ploppen. Masja, ongetwijfeld gewend aan deze reactie, stelt ons gerust: ‘Het is volkomen veilig in Tsjernobyl, een passagier op een trans-Atlantische vlucht van Londen naar New York wordt blootgesteld aan meer radioactieve straling.’ Voordat we opgelucht kunnen ademhalen, voegt hij eraan toe, wederom met zijn sadistisch lachje: ‘Het verschil is dat op zo’n vlucht de straling volledig wordt beheerst. En dat is in Tsjernobyl helaas niet het geval, want nog steeds kunnen radioactieve deeltjes uit de reactor door de wind worden meegevoerd en door een toevallige voorbijganger ingeslikt.’*

*Voor een metershoog hek lees ik op een bord dat we op het punt staan de veiligheidszone binnen te rijden. Tien streng uitzierende mannen, allen gekleed in een militair uniform, houden ons staande.*

*‘Uitstappen. Nu.’, buldert een op Goliath lijkende kerel met een vierkant kapsel en dito hoofd. Ik kijk vragend in de richting van Masja, maar zie tot mijn schrik dat hij is opgehouden*

*te bestaan. Op zijn plaats zit nu een vent met een bakkes dat is aangetast door radioactiviteit; de helft van zijn gezicht is door bijtende straling weggevreten en op de restanten ervan ligt een woedende uitdrukking. Gedwee stap ik uit, in mijn kielzog gevolgd door de van angst bibberende buurman. Van die andere mannen en de ene vrouw ontbreekt ieder spoor. Ze zijn verdwenen, opgelost in het niets.*

*‘Paspoort’, buldert Goliath.*

*Nauwgezet bladert hij door het document, waarbij hij telkens terugkeert naar die pagina waarop een Oekraïens visum is gestempeld. Opeens beent hij weg, om een minuut later terug te keren met een bloeddorstig uitziende kerel, die grote gelijkenissen vertoont met een ork. Met brute kracht zet hij me tegen een muur en duwt een geigerteller onder mijn neus.*

*Ik lees 50,5 op het schermpje.*

*Hij kijkt me hardvochtig aan en lispelt onheilspellend: ‘Als jij zo nodig ramptoerist wilt spelen, moet je niet zeiken over een beetje straling. Wacht maar tot we in Pripjat zijn, daar zul je pas echt schrikken.’*

*Ruw pakt hij me bij mijn keel en duwt me terug de bus in.*

Dan schrik ik wakker. Om precies zeven minuten over vijf. Iedere nacht weer. Adem onrustig, alsof ik hyperventileer door een gebrek aan zuurstof. Staar met wijd opengesperde ogen naar het plafond.

Van de Oekraïense autoriteiten mag ik wel naar buiten. Zij eisen enkel een negatieve test, waarna ik vrij ben om te gaan en staan naar waar ik wens. De uitslag van die test heb ik een half uur geleden ontvangen. De gezagsdragers wensten me een aangenaam verblijf in Oekraïne, al drukten ze me op het hart voorzichtig te blijven. Een drang naar zinloos avontuur

maakt zich sindsdien van mij meester. In ieder geval ben je gezond, klinkt een gereformeerd stemmetje vanuit mijn binnenste. Wat houdt je tegen? Het huis uit en de straat op, wordt dit overstemd door een sterker tegengeluid. Ik negeer beide en denk terug aan gisteren. Aan het bezoek van de volledig in doorzichtig plastic verpakte verpleegkundige. Ze was in gezelschap geweest van Svetlana, die het trouwens wel uit haar hoofd had gelaten het appartement te betreden. Alsof wij elkaar in de eenzaamheid van ons bestaan, in de uren sinds mijn aankomst, met allerlei kwalijke virussen hadden besmet en zij grote kans zou lopen het volgende slachtoffer te worden. Bij de voordeur had de verpleegkundige haar bescherming vervolmaakt door een duikbril op te zetten, een spatmasker voor te doen en haar schoenen te draperen in een extra laag plastic. Haar zoetgevooisde stem deed me begerig in haar richting kijken, maar mijn blik was kansloos tegen haar vermomming. Ze ritselde door het huis richting de keuken en sommeerde me haar te volgen. Zonder verdere aankondiging duwde ze daar een wattenstok diep in mijn neusgaten en deponeerde deze vervolgens in een reageerbuis. De zachtzinnigheid van haar karakter, die ik in haar stem herkend meende te hebben, bleek in ruwe tegenspraak met de wreedheid van haar handelingen.

‘Weet jij waarom we niet naar buiten mogen van Loretta?’, vraag ik aan Melina, wanneer ze ongemerkt achter me langs naar het toilet probeert te sluipen.

‘Dat zijn onze regels’, dondert ze door haar gasmasker, dat ze nog steeds draagt. Hoewel ook zij negatief is getest.

‘Ik volg alleen regels op wanneer ze redelijk en verstandig zijn’, antwoord ik.

Maries waarschuwing van het eerste uur dat Melina raar

is, heeft ze de afgelopen dagen onophoudelijk bewezen. Zo sluit ze zich voortdurend op in haar eigen kamer, schuifelt geluidloos naar badkamer of keuken in de hoop dat ik haar niet lastigval met een vraag, of begint, zonder vooraankondiging, een preek over het belang van volgzzaamheid en dienstbaarheid als deugden voor een geslaagd leven. Het vreemdste zijn de geluiden die ik iedere avond vanuit haar kamer hoor, alsof ze online seks bedrijft met haar partner, over wie ze mij in een zeldzaam openhartige bui vertelde dat hij ergens in Algerije ronddwaalt. Urenlang hoor ik haar zuchten, kreunen en steunen. Bij vlagen zo luid dat het schilderijtje op de muur die mijn kamer van de hare scheidt, lijkt te bewegen. In mijn gedachten zie ik haar met het gasmasker op, maar voor de rest volledig naakt op haar bed of in een hoek van haar kamer liggen, waar ze verwoede pogingen doet haar partner online tot een hoogtepunt te laten komen.

‘Regels zijn er om te volgen’, doet ze me ontwaken uit mijn dagdroom.

Tot mijn verrassing staat ze ruim binnen de voorgeschreven anderhalve meter. Het moet in een opwelling zijn gebeurd, want mijn verbaasde blik maakt dat ze onmiddellijk twee stappen achteruitzet.

‘Waarom gedraagt Loretta zich roomser dan de paus?’, stook ik het vuurtje verder op. ‘Ze mag dan een Italiaanse zijn, maar volgens mij worden in dat land de regels met grote regelmaat gebroken.’

Melina ademt diep in en uit, misschien in een poging haar rust terug te vinden, misschien om mij eens flink de waarheid te vertellen.

Het blijkt het laatste.

‘Weet je, Abraham,’ begint ze op belerende toon, ‘jij bent een groentje en hebt geen enkele weet van onze organisatie.’

We werken op de gevaarlijkste plekken op aarde, zelf ben ik bijvoorbeeld in Irak, Afghanistan en Zuid-Soedan geweest. Indien ik daar niet naar de geldende regels had gehandeld, had ik het waarschijnlijk niet overleefd.'

'We zijn in Kyiv', werp ik tegen.

'Het maakt niet uit waar we zijn, ook hier zijn de regels er niet voor niets.'

Hoofdschuddend draait ze zich om en verdwijnt stampvoetend naar haar kamer, waarmee de tirade even abrupt eindigt als dat deze begon. Onder de indruk van haar optreden besluit ik voorlopig de confrontatie niet met haar aan te gaan.

Waarom ben ik niet in staat die voortdurende neiging tot twist en provocatie te onderdrukken? Het levert slechts gezeik en gedoe op. Wees wijs, spreek ik mezelf in gedachten toe, en houd ermee op. Makkelijk gesproken, maar verdomd moeilijk uitgevoerd.

Waarom hebben bazen bijvoorbeeld de neiging de vrijheid van hun ondergeschikten te beperken? Waarom menen zij te weten hoe anderen zich horen te gedragen? Alsof ik een halve gare debiel ben die niet in staat is voor zichzelf te zorgen. Flarden van het gesprek met Loretta borrelen omhoog. *'Wij zijn vierentwintig uur per dag verantwoordelijk voor jou. Daarom ben je verplicht ons altijd, overal en onmiddellijk op de hoogte te houden van al je doen en laten.'*

*'Houd ermee op steeds naar het waarom te vragen.'*

*'Jij hoort je aan de regels te houden.'*

Nee, een gelegenheid op een gezonde wijze te discussiëren over het hoe, wat, waar, wanneer en waarom heeft ze mij tot nu toe niet geboden. Ik word geacht te gehoorzamen en indien ik niet naar haar pijpen dans, zal ze er niet voor

terugdeinzen om harde maatregelen te treffen. Waarom wijken de regels en beperkingen die zij opstelt af van het beleid van de Oekraïense regering? Gelooft ze dat de Oekraïners de ernst van de situatie onderschatten? Geniet ze van haar macht over en invloed op haar werknemers? Geërgerd steek ik een sigaret op. Mijn voornemen daarmee op te houden heb ik voorlopig in de ijskast geparkeerd. Roken is de enige manier om mijn stuiterende hoeveelheid energie te betuigen tijdens deze tien dagen zonder bewegingsvrijheid. Ook nu hebben de verstikkende dampen onmiddellijk een kalmerend effect. Het mag niets anders zijn dan misplaatst dictatoriaal gedrag, het is verstandig af en toe te luisteren naar die miss Mussolini en haar Algerijnse veldmaarschalk.

Goed doen voor de mensheid. Mijn energie aanwenden de minder gelukkigen op deze aarde voort te stuwten in de vaart der volkeren. Het klinkt als een nobel voornemen. Zelf weet ik beter. Ik ben hier om mijn eigen karma een dienst te bewijzen. Omdat deze door mijn egoïstische levenshouding, waarin consumptie en eigenbelang centraal staan, dieprood gekleurd is. Ik ben hier om mijn gedrag van meer, meer, meer en na mij de zondvloed te compenseren. Natuurlijk, ik had kunnen doorgaan op die ingeslagen weg. Gegarandeerd zou niemand me op een schouder tikken om me te waarschuwen voor mijn spilzieke en hebbelijke manier van doen. Iedereen in mijn omgeving rende blindelings in dezelfde richting en moedigde me aan te blijven streven naar meer. Velen tikten veelbetekenend op hun voorhoofd, toen ik ze vertelde mijn geestdodende baan bij de Europese Commissie vaarwel te willen zeggen.

‘Waarom?’ vroegen ze. ‘Waarom?’

Omdat ik het beu ben te leven in een bubbel waarin de men-

sen vervreemd zijn van de alledaagse werkelijkheid. Ik het zat ben te luisteren naar bazen, die van toeten noch blazen weten en mij de meest onzinnige opdrachten geven. Niet wil werken voor een organisatie die, om te voorkomen dat mensen die vluchten voor honger en oorlog massaal het Europees paradijs bestormen, schimmige deals sluit met schurkachtige leiders. Ze hadden me vol onbegrip aangestaard en iets gemompeld over principes en opzijzetten. Murmelden banaliteiten over hun betrokkenheid bij de buitenwereld. Benadrukten de importantie van hun functie. Het ergste was, ze geloofden zichzelf. Ze waren er werkelijk van overtuigd dat het verschuiven van stapels papier van de ene hoek van een bureau naar de andere nuttig en belangrijk was. Dat zonder hun bijdrage aan de stroperige bureaucratie die hele machine in de soep zou lopen. Ze geilden zo op zichzelf dat ze onafgebroken met een natte kut of een snoeiharde erectie door het monotone Europese gangenstelsel stapten. Ik ben trots op mezelf dat ik die schijnwereld achter me durfde te laten. Ik ben blij en gelukkig de onzekerheid van het leven te voelen en niet langer als een verwend prinsje vertroeteld te worden. Tegelijkertijd ben ik triest dat ik jarenlang te schijterig was die gouden kooi open te breken. Ben ik droevig dat ik mijn vrijheid verkwanselde en mezelf verlaagde tot een graaiende nietsnut.

Ik rook me te pletter, ijsbeer zinloos van slaapkamer naar woonkamer, drink bier vanaf het middaguur en begeer de dames beneden op straat met het uur nadrukkelijker. Marie heeft eenzelfde ritme ontwikkeld, al rookt ze niet en consumeert ze haar eerste bier pas in de avond. Ook heb ik niet de indruk dat ze naar de dames beneden verlangt, al zie ik haar wel reikhalzend in die richting turen. Van Melina ontbreekt